

Thứ duy nhất còn lại

(truyenngan. com. vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Dương muốn nói với Hà nhiều lắm Hà ơi mà sao khó quá...

Một mình giữa dãy trọ, cảm giác hiu quạnh len lỏi vào trong tâm hồn của người trai đã quen với những dải dẫu của biển cả. Lâu lắm rồi, Dương không ngồi một mình, ngắm bầu trời đầy sao và hít hà cái cảm giác đơn độc mà lâu nay Dương cố kìm nén. Cảm giác thân quen quá, nó gờn gợn trong lòng một nỗi niềm miên man khó nói...

Dương biết Hà vào ngày đầu tiên trở thành học sinh trung học phổ thông. Đó là một buổi chiều thu nắng nhẹ. Có cô bé nhỏ nhắn đứng dựa tường trước cửa lớp 10a8. Đôi mắt nâu tròn và hai má lúm đồng tiền khiến Hà có điểm gì khiến Dương không thể rời mắt. Lần đầu tiên trong suốt mười sáu năm có mặt trên đời Dương nhìn một cô gái chăm chú như thế. Đôi chân như không thể bước tiếp mà bên tai chỉ ừ ừ một thứ âm thanh phát ra “thình thịch” từ bên lồng ngực.

- Dương! Dương! Dương! mày có nghe thấy tao nói gì không đấy?... .. Ninh hét to trước cái sự “đơ” của thằng bạn.

- Hà? Mày gọi tao à, gì thế?

- Mày bị làm sao ấy, tao gọi rất cả cổ mà mày vẫn như cái cột điện... hay là... sét đánh trúng tim rồi?

- Vớ vẩn, mày là thầy bói à, thôi vào nhận lớp đi.

Quảng cho thằng bạn thân một tá bọc dọc để đánh lừa cái bối rối đang chiếm trọn tâm can. Dương nhanh chóng hướng đôi mắt về phía cô bạn vừa nảy thì... .. ôi thôi, cô bé đã biến mất.

Miễn cưỡng bước cùng thằng bạn đi vào lớp nhưng mắt thì không chịu đảo chiều. “Mày làm hỏng hết việc của tao” Dương cứ lăm bầm cái điệp khúc ấy cho đến tận khi bước vào cửa lớp. Lớp 10a9 với những gương mặt xa lạ trừ

thằng bạn thân và... ”Ơ kìa”- đột nhiên Dương hét lớn làm cả lớp trở mắt lên nhìn.

Dương sung sướng đến điên người khi phát hiện cô bé vừa nãy lại là bạn học chung, bởi thế mà cảm xúc chạy tuột xuống miệng khi nào không biết. Về bình thản, cô bé đưa ánh nhìn ra phía ngoài sân trường đầy nắng.

Buổi gặp gỡ đầu tiên ấy, có lẽ không một từ nào từ tai thầy chủ nhiệm có thể len lỏi vào tai Dương ngoại trừ câu nói: “Lớp ta sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi.” Nó đủ để làm Dương bừng lên một niềm hi vọng to lớn. Lấy hết can đảm, cuối giờ Dương xin thầy cho đổi chỗ cho Dương sang ngồi bên “Bạn gái tóc ngắn” với lý do “bạn cũ của em”.

Vậy là...từ buổi học thứ hai cho đến hết những tháng năm cấp 3, Hà và Dương cứ thế ngồi cùng bàn với nhau. Điều đó đương nhiên khiến cả lớp không khỏi nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người họ.

Hồi lớp 10, cái Tuyến vô tình nhặt được bức thư Dương viết cho bạn thân, nó đọc to như muốn để cho Hà nghe được:

“Tớ thích một cô bé tóc ngắn học cùng lớp”.

“Ồ” một tiếng, mọi ánh mắt hướng về phía Hà... không thấy một sự biến sắc nào trên gương mặt, hay dấu hiệu đáp ứng nỗi nghi ngờ của những kẻ tò mò, Hà vẫn thản, sự bình thản khiến người khác...phát cáu.

Những lời đồn đoán, gán ghép cứ bao quanh hai nhân vật bí ẩn suốt ba năm trời. Chỉ biết là Dương luôn là đứa nhận lao động cùng Hà, là đứa luôn ngồi đối diện với Hà mỗi khi họp nhóm, và luôn đứng đằng sau Hà mỗi dịp lớp chụp ảnh chung.

- Này, tao hỏi thằng mày, mày có thích thằng Dương không?

- Không.

- Mày đừng có hối hận những gì mày nói nhé, tao mà là con gái như mày thì tao nhân luôn, có người quan tâm mà không biết tận dụng, mày đại!!!

Cái thằng nghịch nhất lớp hôm nay dạy con bé ngoan nhất lớp là “Mày đại”.

Hà nghĩ mãi vẫn chả hiểu mình đại ở chỗ nào. Thực ra, Hà có chút cảm tình với Dương bởi sự vui tính và quan tâm Hà vô điều kiện. Nhưng mà để thích một người đâu phải chỉ là là quan tâm, nếu vậy thì thích bao nhiêu mới đủ? Hà chưa thích ai bao giờ, Hà sợ cảm giác ngộ nhận, sợ làm tổn thương và sợ mình thành kẻ vô trách nhiệm với tình cảm.

Thời gian cứ thế trôi đi, vẫn có cậu bạn ngồi cùng bàn cô bạn, ngủ gật suốt giờ ôn bài, thỉnh thoảng giờ ra chơi lại đưa điện thoại chụp... cánh đồng, nơi có một cô bé luôn nhìn xa xăm, dường như không quan tâm đến ý.

Lớp 12, công việc luyện tập thi cử trở nên căng thẳng, những thói quen nhàn rỗi cũng dần nhường chỗ cho cuộc chạy đua nước rút quyết định tương lai. Hà cũng vậy, những phút thả hồn theo gió của “cô gái thơ” cũng nhường chỗ cho những quy tắc, những mốc lịch sử quan trọng và cả ngày đặc biệt của chính mình.

18h00’ Chiếc điện thoại reo lên âm thanh quen thuộc của tin nhắn: “Sinh nhật vui vẻ Hà nhé”

Số lạ, nhưng trong đầu Hà đã nghĩ ngay đến Dương rồi. Chẳng phút do dự Hà nhắn trả lời “Cảm ơn Dương, người duy nhất nhớ đến sinh nhật của tớ.” Dương khá bất ngờ nên chẳng thể nhắn lại ngay, đánh lạc hướng Hà thêm vài lần nữa nhưng tất cả mọi hướng đều bị Hà bóc mẽ một cách ngoạn mục.

Bây giờ Dương hiểu thêm rằng Hà là một người vô cùng tinh tế chứ không hề thơ ơ như cái vẻ ngoài mà Hiền “cất công xây dựng”. Một cô gái bí ẩn đáng để yêu lắm chứ.

Sáng hôm sau, vẫn đến lớp như chưa có chuyện gì của tối hôm trước, Hà vẫn chẳng nói chuyện với Dương, chỉ có điều trên nét mặt đã có chút gì “ấm” lại. Đôi mắt có vẻ nhìn thẳng vào Dương chứ không còn liếc nhanh liếc vội như trước.

Buổi tối, họ lại nhắn tin cho nhau, chia sẻ những điều về cuộc sống, về tương lai và về cả chuyện Dương đang muốn cưới cả một cô gái. Hà sẵn sàng chia sẻ những điều con gái thích nhưng vẫn không quên nhắc nhở việc học không thể lơ là bởi kiến thức cũng là một sự hấp dẫn khôn ngoan.

Dương hỏi: Hà yêu rồi à?

Hà: Chưa bao giờ

Dương: Thế sao nhiều kinh nghiệm thế?

Hà: Bởi vì sợ mất yêu thương.

Dương cũng sợ mất yêu thương như Hà vậy, sợ những người con trai hay đến trước cửa lớp tặng quà Hà, sợ những bức thư của cậu bạn nào đó luôn gửi cho Hà đều đặn mỗi tháng, sợ họ cướp Hà ra khỏi cuộc sống của Dương, sợ ngày tốt nghiệp mỗi người sẽ đi về một ngả, Dương muốn nói với Hà nhiều lắm Hà ơi mà sao khó quá.

Cuối cùng cái ngày mang tên “tốt nghiệp” mà Dương chẳng hề mong cũng đã đến hồi xuất hiện, từ nay sẽ không được giả vờ ngủ gật để giấu mái tóc ngắn cũn cỡn mà gió thổi lộng vào cũng chẳng bay. Không còn được mượn vở chép bài để thỉnh thoảng viết mấy dòng “bí mật” vào gáy quyển vở vốn dĩ ít được quan tâm nhất. Cũng chẳng còn cái trò giả vờ lấy phấn để chộp nhầm tay bạn ấy, rồi về thần thơ cứ vuốt vuốt rồi lại cười cười.

Hôm nay lớp chụp ảnh chung, Dương không đứng sau lưng Hà nữa. Hà bảo: “Chúng ta cần một sự thay đổi”. Nghĩa là Dương sẽ không còn là người đứng sau nụ cười của Hà nữa? Dương nghĩ vậy. Ừ, thôi để cô ấy đi. Tạm biệt!

Ánh sáng làm Dương buộc phải tỉnh giấc sau một đêm rượt đuổi tên trộm siêu hạng...trong mơ. Căn phòng vốn đã chẳng có đồ đạc gì to tát bỗng trở nên trống trải đến bất thường. Hóa ra đêm qua “tên khốn” đã chạy từ trong mơ ra ngoài đời thực, kể cũng là bài học vì sự bất cẩn trong cái thời đại trộm cướp khôn lường này. Dương vội tìm cái ví để kiểm tra tình trạng “tồn thương, mất mát”. Tất cả giờ chỉ còn lại một nụ cười hiền dịu, một ánh mắt đầy niềm tin hướng về phía Dương, khích lệ Dương cố gắng. Uhm, chỉ cần vậy thôi. với Dương là đủ rồi...

Lật giở lớp tem dính sau bức ảnh trên ví, Dương bất ngờ nhận ra một dòng chữ nắn nót: “Tớ muốn một sự thay đổi, không phải là đứng sau nụ cười, mà cậu là nụ cười của tớ <3”.

Dương nhắn cho Hà một tin nhắn gọn gàng “Mất tất cả, nhưng còn cậu trong tim.”